

ประเภทของเตาฮีด

أنواع التوحيد

<ไทย - Thai - تايلاندي >

มุฮัมมัด บิน ศอลิหฺ อัล-อุษัยมีน

محمد بن صالح العثيمين

๒๐๑๓

ผู้แปล: แวมุฮัมหมัดซาบรี แวะะกะเ็เกะ

ผู้ตรวจทาน: พัยซอล อับดุลฮาดี

ترجمة: وي محمد صبري وي يعقوب

مراجعة: فيصل عبد الهادي

ประเภทของเตาฮีด

คำถามที่ 8 : ท่านชัยคุที่เคารพ เตาฮีดมีกี่ประเภท ขอให้ท่านอธิบายพร้อมยกตัวอย่างมันด้วยครับ?

คำตอบ : ประเภทของเตาฮีดที่เกี่ยวข้องกับอัลลอฮฺ อัชชะวะญ์ดละ ได้หมายรวมอยู่ในความหมายโดยทั่วไป คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ สُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ ในสิ่งที่เป็นลักษณะเฉพาะของพระองค์ นั่นคือมีสามประเภทด้วยกัน

เตาฮีดอัร-รูกูบียะฮฺ คือการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ในการสร้างสรรค์ การครอบครองกรรมสิทธิ์ และการบริหารจัดการสรรพสิ่งต่างๆ

ซึ่ง (หนึ่ง) อัลลอฮฺ ตะอาลา เป็นผู้สร้างสรรค์สรรพสิ่งต่างๆ เพียงพระองค์เดียว ไม่มีผู้สร้างใดอื่นจากพระองค์ อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ดำรัสในเรื่องนี้ว่า

﴿ هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۗ ﴾ [فاطر: 3]

“จะมีพระผู้สร้างอื่นใดจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือ ที่จะประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าจากฟากฟ้าและแผ่นดิน ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์” (สุเราะฮฺฟาฏีร อายะฮฺที่ 3)

และอัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ชี้ชัดถึงบรรดาพระเจ้าของพวกปฏิเสธศรัทธาว่าเป็นโมฆะ ไว้ว่า

﴿ أَمْ مَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ۗ ﴾ [النحل: 17]

“ดังนั้น ผู้ทรงสร้างย่อมไม่เหมือนกับผู้ที่ถูกสร้าง พวกเจ้าไม่ใคร่ครวญดอกหรือ?” (สุเราะฮฺอัน-นะหฺล อายะฮฺที่ 17)

อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงเป็นผู้สร้างสรรค์สรรพสิ่งต่างๆ เพียงพระองค์เดียว พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วทรงกำหนดมันให้เป็นไปตามกฎสภาวะ และการสร้างสรรค์ของพระองค์ยังหมายรวมถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้นจากกระทำของพระองค์เอง และทุกสิ่งที่เกิดขึ้นจากการกระทำของสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมาเช่นกัน ด้วยเหตุนี้การศรัทธาต่อกฎสภาวะที่สมบูรณ์นั้นคือการที่ท่านศรัทธาว่าอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเป็นผู้สร้างการกระทำของปวงบ่าว ดังที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ดำรัสว่า

﴿ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ۗ ﴾ [الصافات: 96]

“ทั้ง ๆ ที่อัลลอฮฺทรงสร้างพวกท่านและสิ่งที่พวกท่านประดิษฐ์มันขึ้นมา” (สุเราะฮฺอัศ-ศ็อลฟาต อายะฮฺที่ 96)

ตามความเข้าใจนี้เอง จึงกล่าวได้ว่าการกระทำของบ่าวนั้นคือส่วนหนึ่งจากคุณลักษณะของเขา ส่วนบ่าวนั้นเป็นสิ่งที่ถูกสร้างของอัลลอฮฺ ในเมื่อพระองค์เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ก็เป็นผู้สร้างคุณลักษณะของมันด้วย

อีกความเข้าใจหนึ่งคือ การกระทำของบ่าวนั้นเกิดขึ้นด้วยความต้องการและความสามารถของบ่าว โดยสมบูรณ์ ส่วนความต้องการและความสามารถนั้นมันทั้งสองก็เป็นสิ่งที่ถูกสร้างของอัลลอฮฺ อัซซะวะญ์ลละ พระองค์เป็นผู้สร้างสาเหตุที่สมบูรณ์ และพระองค์ก็เป็นผู้สร้างต้นเหตุมันด้วย ดังนั้นหากท่านถามว่า เราจะกล่าวอย่างไรว่าอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเป็นหนึ่งเดียวในการสร้างสรรค์ ทั้งๆ ที่มีบางสิ่งที่ถูกสร้างจากสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ ดังที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้บ่งชี้ในเรื่องนี้ในอายะฮฺที่ว่า

﴿ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ۝۱۴ ﴾ [المؤمنون : 14]

“ดังนั้นอัลลอฮฺทรงจำเจริญยิ่ง ผู้ทรงเลิศแห่งปวงผู้สร้าง” (สูเราะฮฺอัล-มุอฺมินูน อายะฮฺที่ 14)

และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวไว้ในเรื่องการสร้างรูปภาพว่า

«يُقَالُ لَهُمْ أَحْيُوا مَا خَلَقْتُمْ»

ความว่า “จะถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงทำให้มันมีชีวิตในสิ่งที่ท่านได้สร้างมันมาสิ” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ หมายเลข 2105 และมุสลิม หมายเลข 2107)

คำตอบในเรื่องนี้คือ นอกเหนือจากอัลลอฮฺ ตะอาลา แล้ว จะไม่มีการสร้างสิ่งใดเหมือนการสร้างของอัลลอฮฺ ซึ่งเขาไม่สามารถที่จะทำให้มีสิ่งที่ไม่เคยมีมาก่อน และไม่สามารถที่จะฟื้นชีวิตที่ได้ตายไปแล้ว แต่การสร้างของสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ สุบหานะฮู ตะอาลา เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลง และแปรรูปจากคุณลักษณะหนึ่งไปสู่คุณลักษณะหนึ่ง ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ถูกสร้างของอัลลอฮฺ อัซซะวะญ์ลละ เช่นคนที่สร้างรูปภาพ เมื่อเขาได้ทำรูปภาพรูปหนึ่งเขาไม่ได้สร้างสิ่งใหม่ขึ้นมาแต่อย่างใด แต่เขาทำได้แค่เปลี่ยนจากสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งเท่านั้น เช่นการเปลี่ยนจากดินไปสู่รูปนก หรือเปลี่ยนเป็นรูปของอูฐ และเชกเช่นการระบายแผ่นกระดาษสีขาวเป็นรูปภาพที่มีสีสัน ซึ่งวัตถุทั้งหมดคือสิ่งที่อัลลอฮฺ อัซซะวะญ์ลละ ทรงสร้าง และกระดาษสีขาวก็เป็นสิ่งที่อัลลอฮฺ อัซซะวะญ์ลละ ทรงสร้างเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ จึงมีความแตกต่างกันระหว่างการยืนยันในเรื่องการสร้างสรรคฺของอัลลอฮฺ อัซซะวะญ์ลละ และการยืนยันในเรื่องการสร้างสรรคฺของสิ่งที่ถูกสร้าง และด้วยประการนี้เองจึงทำให้อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเป็นหนึ่งเดียวในการสร้างสรรค์ในส่วนที่เป็นการเฉพาะของพระองค์

สอง ส่วนหนึ่งจากเตาฮีดอัร-รूपียะฮฺ คือ การให้ความเป็นหนึ่งเดียวแด่อัลลอฮฺ ตะอาลา ในการครอบครองกรรมสิทธิ์ ซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงครอบครองกรรมสิทธิ์เพียงพระองค์เดียว ดังที่พระองค์ ตะอาลา ได้ดำรัสไว้ว่า

﴿ تَبَرَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝۱ ﴾ [المالك : 1]

“ความเจริญสุขจงมีแด่พระผู้ซึ่งอำนาจอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และพระองค์คือผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง” (สูเราะฮฺอัล-มัลก อายะฮฺที่ 1)

และพระองค์ ตะอาลา ได้ดำรัสอีกว่า

﴿ قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ ۗ ﴾ [المؤمنون : 88]

“จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด อำนาจอันกว้างใหญ่ไพศาลทุกสิ่งอย่างนี้อยู่ในพระหัตถ์ของผู้ใด ? และพระองค์เป็นผู้ทรงปกป้องคุ้มครอง และจะไม่มีใครปกป้องคุ้มครองพระองค์” (สุเราะฮ์อัล-มุอ์มีนูน อายะฮ์ที่ 88)

ดังนั้นผู้ครอบครองกรรมสิทธิ์ที่สมบูรณ์และครอบคลุมนทุกสิ่งทุกอย่างนั้นคืออัลลอฮ์ สุบหานะฮู วะ ตะอาลา เพียงพระองค์เดียว ส่วนการอ้างกรรมสิทธิ์ถึงสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ นั้นเป็นการอ้างถึงส่วนเสริมเท่านั้น ซึ่งอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ยืนยันว่ามีการครอบครองกรรมสิทธิ์อื่นจากพระองค์อยู่ ดังที่พระองค์ ตะอาลา ได้ดำรัสว่า

﴿ أَوْ مَا مَلَكَتُمْ مَفَاتِحَهُ ۗ ﴾ [النور : 61]

“หรือบ้านที่พวกเจ้าครอบครองกุญแจของมัน” (สุเราะฮ์อัน-นุร อายะฮ์ที่ 61)

และพระองค์ ตะอาลา ได้ดำรัสว่า

﴿ إِلَّا عَلَىٰ أَرْوَاحِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ ۗ ﴾ [المؤمنون : 6]

“เว้นแต่แก่บรรดาภรรยาของพวกเขา หรือที่มีอวัยวะของพวกเขาครอบครอง (คือทาสี)” (สุเราะฮ์อัล-มุอ์มีนูน อายะฮ์ที่ 6)

และหลักฐานที่คล้ายคลึงกันนี้ได้บ่งชี้ถึงสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ ตะอาลา ก็ครอบครองกรรมสิทธิ์ด้วย แต่การครอบครองกรรมสิทธิ์ในที่นี้ไม่เหมือนกับการครอบครองกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ อัลชะวะญุดละ ซึ่งการครอบครองกรรมสิทธิ์ของสิ่งอื่นนั้นมีข้อจำกัดและมีลักษณะที่เฉพาะ การครอบครองกรรมสิทธิ์ที่มีข้อจำกัดนั้นจะไม่ครอบคลุม เช่นบ้านของท่านซัยดุนั้นท่านอัมรฺจะไม่สามารถเข้ามาครอบครองได้ ส่วนบ้านของท่านอุมร์นั้นท่านซัยดุกก็ไม่สามารถเข้ามาครอบครองได้ นอกจากนี้การครอบครองกรรมสิทธิ์นั้นก็มีลักษณะที่เฉพาะ ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถใช้สอยสิ่งที่ได้ครอบครองเป็นกรรมสิทธิ์นั้นนอกจากเป็นไปตามที่อัลลอฮ์ได้อนุมัติให้เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม จึงห้ามจากการใช้จ่ายทรัพย์สินโดยสุรุ่ยสุร่าย (ดูในอัล-บุคอรีย์ หมายเลข 1477 และมุสลิม หมายเลข 1715) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ดำรัสว่า

﴿ وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَامًا ۗ ﴾ [النساء : 5]

“และจงอย่าให้แก่บรรดาผู้ที่โง่เขลาซึ่งทรัพย์สินของพวกเขา ที่อัลลอฮ์ได้ทรงให้เป็นสิ่งค้ำจุนแก่พวกเขา” (สุเราะฮ์อัน-นินสาอ์ อายะฮ์ที่ 5)

และนี่คือหลักฐานการครอบครองกรรมสิทธิ์ของมนุษย์นั้นมีข้อจำกัดและมีลักษณะที่เฉพาะ ต่างจากการครอบครองกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ สุบหานะฮู วะ ตะอาลา ซึ่งเป็นการครอบครองกรรมสิทธิ์ที่

ครอบคลุมทั้งหมด เป็นการครอบครองกรรมสิทธิ์ที่ไม่มีจุดสิ้นสุด โดยที่อัลลอฮฺ สุภานะฮฺ วะตะอาลา ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระองค์จะไม่ถูกสอบสวนในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ แต่พวกเขาต่างหากที่จะถูกสอบสวน

รูกุ่นที่สามของเตาฮีดฮ์-รูกูบียะฮฺ คือ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเป็นหนึ่งเดียวในการบริหารจัดการ ซึ่งพระองค์ สุภานะฮฺ วะตะอาลา เป็นผู้บริหารจัดการสรรพสิ่งต่างๆ พระองค์ทรงบริหารจัดการกิจการต่างๆ ของชั้นฟ้าและแผ่นดินทั้งหลาย ดังที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ดำรัสว่า

﴿أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿۵۴﴾﴾ [الأعراف: ๕๔]

“พึงรู้เถิดว่า การสร้างและกิจการทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น มหาบริสุทธิ์อัลลอฮฺผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก” (สูเราะฮฺอัล-อะฮฺรอฟ อายะฮฺที่ 54)

และการบริหารจัดการนี้เป็นการบริหารจัดการที่ครอบคลุม ไม่มีสิ่งใดมาทำให้พระองค์เปลี่ยงพล้ำได้ และไม่มีสิ่งใดคัดค้านพระองค์ได้ ส่วนการบริหารจัดการของสิ่งที่ถูกสร้างบางอย่างนั้น เช่น การบริหารจัดการของมนุษย์ในเรื่องทรัพย์สิน เด็กรับใช้ คนรับใช้ เป็นต้น เป็นการบริหารจัดการที่เล็กๆ น้อยๆ และมีข้อจำกัด ซึ่งการบริหารจัดการแบบมีข้อจำกัดต่างจากการบริหารจัดการที่ไม่มีจุดสิ้นสุด ดังนั้นจากข้อมูลนี้เองที่ทำให้คำกล่าวของเรามีความถูกต้อง นั่นคือ เตาฮีดฮ์-รูกูบียะฮฺ คือการให้ความเป็นหนึ่งเดียวแด่อัลลอฮฺ ตะอาลา ในการสร้างสรรค์ การครอบครองกรรมสิทธิ์ และการบริหารจัดการสรรพสิ่งต่างๆ ซึ่งนี่คือเตาฮีดฮ์-รูกูบียะฮฺ

สำหรับประเภทที่สองคือ เตาฮีด อัล-อูลูฮียะฮฺ คือการให้ความเป็นหนึ่งเดียวแด่อัลลอฮฺ สุภานะฮฺ วะตะอาลา ในการทำอิบาดะฮฺ ด้วยการที่มนุษย์จะไม่ยึดสิ่งใดอื่นจากอัลลอฮฺมาทำอิบาดะฮฺและแสวงหาความใกล้ชิดต่อพระองค์ เจกเช่นที่เขาทำอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา และแสวงหาความใกล้ชิดกับพระองค์ ซึ่งนี่คือประเภทเตาฮีดที่พวกมุชริกีน (พวกที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ) มักจะหลงผิดกัน และเป็นกลุ่มคนที่ทำนบปี คือลัลลอฮฺอะลียะฮฺวะลิลละฮฺ ต่อสู้กับพวกเขา และอนุมัติให้ต่อสู้กับบรรดาผู้หญิงของพวกเขา ลูกหลานของพวกเขา ทรัพย์สินของพวกเขา แผ่นดินของพวกเขา และบ้านเมืองของพวกเขา และพวกเขาคือสาเหตุที่ต้องมีการแต่งตั้งบรรดาเราะฮฺลุลขึ้นมาจากประธาณคัมภีร์ต่างๆ ลงมา พร้อมด้วยสองเตาฮีดที่ควบคู่กันมานั่นคือ เตาฮีด ฮ์-รูกูบียะฮฺ และเตาฮีด อัล-ฮัสมาฮ์ วะฮ์ศ-ศิฟาต แต่สิ่งที่บรรดาเราะฮฺลุลต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการปรับปรุงแก้ไขกลุ่มชนของพวกท่านคือเตาฮีดประเภทนี้ นั่นคือเตาฮีด อัล-อูลูฮียะฮฺ ด้วยการที่มนุษย์จะไม่ทำอิบาดะฮฺต่อสิ่งใดอื่นจากอัลลอฮฺ สุภานะฮฺ วะตะอาลา ไม่ว่าจะเป็บบรรดาหมาอิ กะฮฺผู้ใกล้ชิด และนบปีที่ถูกส่งลงมา รวมถึงบรรดาคนดีทั้งหลาย หรือต่อใครก็ตามที่เป็นสิ่งที่ถูกสร้าง เพราะการทำอิบาดะฮฺนั้นจะใช้ไม่ได้ นอกจากต้องเป็นไปเพื่ออัลลอฮฺ ฮ์ชะวะญูลละ และใครก็ตามที่บกพร่องในเตาฮีดนี้ เขาก็เป็นคนที่ตั้งภาคี (มุชริก) และเป็นคนที่ปฏิเสธศรัทธา (กาฟิร) ต่ออัลลอฮฺ แม้ว่าเขาจะยืนยันในเตาฮีด ฮ์-รูกูบียะฮฺ และเตาฮีดอัล-ฮัสมาฮ์ วะฮ์ศ-ศิฟาต ก็ตาม ซึ่งหากมีใครคนหนึ่งศรัทธาว่าอัลลอฮฺ สุภานะฮฺ วะตะอาลา เป็นผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงครอบครองกรรมสิทธิ์ต่างๆ และเป็นผู้ทรงบริหารจัดการในกิจการ

ทั้งหมด และพระองค์ สุบหานะฮู วะตะอาลา คู่ควรกับบรรดาพระนามและคุณลักษณะต่างๆ (อัล-อัสมَاء์ วะอัศ-ศิฟาต) แต่เขากลับทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์พร้อมกับสิ่งอื่นๆ การยืนยันในเตาฮีด อัจ-รูนูบียะฮ์ และเตาฮีด อัล-อัสมَاء์ วะอัศ-ศิฟาต ก็จะไม่เอื้อประโยชน์ใดๆ ต่อเขา และหากสมมุติว่าคนๆ หนึ่งได้ยืนยันอย่างสมบูรณ์ต่อเตาฮีด อัจ-รูนูบียะฮ์ และเตาฮีด อัล-อัสมَاء์ วะอัศ-ศิฟาต แต่เขาได้ไปยังหลุมฝังศพแล้วทำอิบาดะฮ์ต่อเจ้าของหลุมฝังศพนั้น หรือได้บบาน (นะซัร) ต่อมันด้วยการพลีสัตว์เพื่อแสวงหาความใกล้กับมัน ก็ถือว่าคนๆ นั้นเป็นคนที่ตั้งภาคี (มุชริก) และเป็นคนปฏิเสธศรัทธา (กาฟิร) ต่ออัลลอฮ์ และเขาจะต้องอยู่ในนรกตลอดกาล อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ตำหนิในเรื่องนี้ว่า

﴿ إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿۷۲﴾ [المائدة: 72]

“แท้จริงผู้ใดให้มีภาคีแก่อัลลอฮ์ แน่นอนอัลลอฮ์จะทรงให้สวรรค์เป็นที่ต้องห้ามแก่เขา และที่พำนักของเขานั้นคือนรก และสำหรับบรรดาผู้ธรรมนั้นย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใดๆ” (สูเราะฮ์อัล-มาอิดะฮ์ อายะฮ์ที่ 72)

และเป็นที่ยูติว่าใครก็ตามที่อ่านคัมภีร์ของอัลลอฮ์ อัชชะวะญ์ลละ (อัลกุรอาน) ก็จะพบว่าชาวมุชริกีนที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ต่อสู้กับพวกเขา และอนุมัติเลือดเนื้อและทรัพย์สินของพวกเขา และจับกุมลูกหลานของพวกเขาและบรรดาผู้หญิงของพวกเขา รวมถึงยึดแผ่นดินของพวกเขา นั้น พวกเขาต่างก็ยืนยันว่าอัลลอฮ์ ตะอาลา เป็นพระผู้อภิบาลที่ทรงสร้างสรรพสิ่งต่างๆ เพียงพระองค์เดียว แต่เมื่อพวกเขาได้ทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์ร่วมกับภาคีอื่นๆ พวกเขา ก็กลายเป็นชาวมุชริกีนที่อนุมัติให้หลังเลือดเนื้อและยึดทรัพย์สินได้

ส่วนประเภทที่สามของเตาฮีดนั้นคือ เตาฮีด อัล-อัสมَاء์ วะอัศ-ศิฟาต คือ การให้ความเป็นหนึ่งเดียวแต่อัลลอฮ์ สุบหานะฮู วะตะอาลา ตามที่พระองค์ได้เรียกพระนามด้วยพระองค์เอง และตามที่พระองค์ได้สาธยายด้วยพระองค์เองในคัมภีร์ของพระองค์ หรือด้วยกับลีน (คำอธิบาย) ของท่านเราะฮ์ลุลของพระองค์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ทั้งนี้ด้วยการยืนยันตามที่อัลลอฮ์ สุบหานะฮู วะตะอาลา ได้ยืนยันด้วยพระองค์เอง โดยไม่มีการบิดเบือน ไม่มีการปฏิเสธ ไม่มีการจินตนาการหรืออธิบายรูปแบบ และไม่มีการเทียบเสมอเหมือน ดังนั้นจึงจำเป็นที่ต้องศรัทธาตามที่อัลลอฮ์ทรงเรียกพระนามด้วยพระองค์เอง และตามที่ได้พระองค์ได้สาธยายด้วยพระองค์เอง ในรูปแบบที่เป็นไปตามนั้นจริงไม่ใช่เป็นการเปรียบเทียบ แต่ต้องไม่มีการอธิบายรูปแบบและเทียบเสมอเหมือน

ซึ่งเตาฮีดประเภทนี้เองที่กลุ่มต่างๆ ของประชาชาตินี้จากชาวกิบลัต (มุสลิม) มักจะหลงผิดกัน ซึ่งพวกเขาทั้งหมดต่างก็อ้างถึงความเป็นอิสลาม บางกลุ่มก็มีความสุดโต่งในการปฏิเสธและให้ความบริสุทธิ์ต่อพระนามและคุณลักษณะนั้นจนเกินขอบเขตกระทั่งได้หลุดออกจากอิสลาม ส่วนบางกลุ่มก็อยู่ในแนวทางสายกลาง และบางกลุ่มนั้นก็ใกล้เคียงกับชาวอะฮ์ลุลสุนนะฮ์ แต่แนวทางของสะลัฟในเตาฮีดประเภทนี้นั้น คือการเรียกพระนามของอัลลอฮ์ อัชชะวะญ์ลละ และสาธยายคุณลักษณะตามที่พระองค์ทรง

เรียกพระนามและสาธยายถึงคุณลักษณะนั้นด้วยพระองค์เองในรูปแบบที่เป็นไปตามนั้นจริง โดยไม่มีการบิดเบือน ไม่มีการปฏิเสธ ไม่มีการอธิบายรูปแบบ และไม่มีการเทียบเสมอเหมือน

ตัวอย่างในเรื่องนี้คือ อัลลอฮฺ สุบฮานะฮฺ วะตะอาลา ได้เรียกพระองค์เองว่า “الحَيُّ الْقَيُّومُ” (ผู้ทรงชีวิต ผู้ทรงดำรงอยู่) ดังนั้นวาญิบที่เราต้องศรัทธาว่า “الحَيُّ -ผู้ทรงชีวิต” เป็นพระนามหนึ่งของอัลลอฮฺ และวาญิบที่เราต้องศรัทธาตามองค์ประกอบของคุณลักษณะของชื่อนี้ นั่นคือ การมีชีวิตที่สมบูรณ์โดยไม่มาจากสิ่งที่ไม่มีมาก่อน และเป็นชีวิตที่ไม่วันสูญสิ้นสลาย และอัลลอฮฺ สุบฮานะฮฺ วะตะอาลา ได้เรียกพระนามของพระองค์เองว่า “الْصَّمِيعُ الْعَلِيمُ” (ผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้) ดังนั้นวาญิบที่เราต้องศรัทธาว่า “الصَّمِيعُ -ผู้ทรงได้ยิน” เป็นพระนามหนึ่งของอัลลอฮฺ และศรัทธาว่าการได้ยินเป็นหนึ่งในคุณลักษณะของพระองค์ และพระองค์คือผู้ทรงได้ยิน ดังกล่าวคือผลจากชื่อและคุณลักษณะการได้ยิน ส่วนการกล่าวว่า พระองค์คือผู้ทรงได้ยินแต่ไม่มีคุณลักษณะการได้ยิน หรือมีคุณลักษณะการได้ยินโดยไม่ได้สัมผัสหรือรับรู้เสียงที่ได้ยิน (ตามความเชื่อของบางกลุ่มที่หลงผิด - ผู้แปล) ดังกล่าวคือเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ และคุณลักษณะอื่น ๆ นอกจากนี้ก็เช่นเดียวกัน

อีกตัวอย่างหนึ่ง อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ดำรัสว่า

[۱۶: ๘๕] ﴿ وَقَالَتِ الْيَهُودُ يُدُّ اللَّهُ مَغْلُوبَةً غَلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَارْتَمَوْا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُفِيقُ كَيْفَ يَشَاءُ ۗ ﴾
 “และชาวยิวนั้นได้กล่าวว่า พระหัตถ์ของอัลลอฮฺนั้นถูกล่ามตรวน มือของพวกเขาต่างหากที่ถูกล่ามตรวนและพวกเขาได้รับละอุนต์ (การสาปแช่ง) เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาพูด ห้ามมิได้พระหัตถ์ทั้งสองของพระองค์ถูกแบออกต่างหาก” (สุเราะฮฺอัล-มาอิเดฮฺ อายะฮฺที่ 64)

ในที่นี้อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ดำรัสว่า

[۱۶: ๘๕] ﴿ بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ ۗ ﴾
 “ห้ามมิได้พระหัตถ์ทั้งสองของพระองค์ถูกแบออกต่างหาก” (สุเราะฮฺอัล-มาอิเดฮฺ อายะฮฺที่ 64)

ซึ่งพระองค์ได้ยืนยันว่าพระองค์ทรงมีสองพระหัตถ์ที่แบออกมา กล่าวคือพระองค์ทรงมีการมอบให้ อย่างฉันทเหลือ ดังนั้น วาญิบที่เราต้องไม่พยายามอธิบายรูปแบบของพระหัตถ์ทั้งสองนั้นไม่ว่าจะด้วยหัวใจของเรา จินตนาการของเรา และคำพูดของเรา และจะต้องไม่เทียบเสมอเหมือนมือของสิ่งที่ถูกสร้าง เพราะอัลลอฮฺ สุบฮานะฮฺ วะตะอาลา ได้ดำรัสว่า

[الشورى: ๑๑] ﴿ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ ۗ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ۗ ﴾
 “ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ และพระองค์ผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น” (สุเราะฮฺอัล-ชุกรอ อายะฮฺที่ 11)

และอัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ดำรัสอีกว่า

[الأعراف: ๓๓] ﴿ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ۗ ﴾
 ﴿ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ ۖ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ۗ ﴾

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงสิ่งที่พระเจ้าของฉันทรงห้ามฉันนั้น คือบรรดาสิ่งที่ชั่วช้าน่ารังเกียจ ทั้งเป็นสิ่งที่เปิดเผยจากมันและสิ่งที่ไม่เปิดเผย และสิ่งที่เป็นบาป และการข่มเหงรังแกโดยไม่เป็นธรรม และการที่พวกเจ้าให้เป็นภาคแก่อัลลอฮ์ซึ่งสิ่งที่พระองค์มิได้ทรงประทานหลักฐานใดๆ ลงมาแก่สิ่งนั้น และการที่พวกเจ้ากล่าวให้ภัยแก่อัลลอฮ์ในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้” (สูเราะฮ์อัล-อะฮฺรอฟ อายะฮ์ที่ 33)

และอัลลอฮ์ อัลซัฮะวะญ์ลละ ได้ดำรัสอีกว่า

﴿ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴾ [الإسراء: 36]

“และอย่าติดตามสิ่งที่เจ้าไม่มีความรู้ในเรื่องนั้น แท้จริงหู และตา และหัวใจ ทุกสิ่งเหล่านั้นจะถูกสอบสวน” (สูเราะฮ์อัล-อิสรอฮ์ อายะฮ์ที่ 36)

ดังนั้นใครก็ตามที่เทียบเสมอเหมือนพระหัตถ์ทั้งสองนั้นกับมือของสิ่งที่ถูกสร้าง แน่บนอนเขาได้ กล่าวหาคำดำรัสของอัลลอฮ์ อัลซัฮะวะญ์ลละ นี้แล้ว

﴿ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴾ [الشورى: 11]

“ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ และพระองค์ผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น” (สูเราะฮ์อัล-ชูรอ อายะฮ์ที่ 11)

และเขาได้ฝ่าฝืนอัลลอฮ์ ตะอาลา ในคำดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ ﴾ [النحل: 74]

“ดังนั้น พวกเจ้าอย่ายกอุทาหรณ์ทั้งหลายกับอัลลอฮ์เลย” (สูเราะฮ์อัล-นะหฺล อายะฮ์ที่ 74)

และใครก็ตามที่อธิบายรูปแบบของพระหัตถ์ทั้งสองนั้นด้วยรูปแบบที่เฉพาะไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดก็ตาม แน่บนอนเขาได้กล่าวถึงเรื่องราวของอัลลอฮ์ในสิ่งที่เขาไม่รู้ และได้ยึดตามสิ่งที่เขาไม่มีความรู้

